

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 2487/2006/DK - Omezený přístup do budov Komise

Rozhodnutí

Případ 2487/2006/DK - Otevřeno dne 24/10/2006 - Rozhodnutí ze dne 11/03/2008

Shrnutí rozhodnutí o stížnosti 2487/2006/DK na Evropskou komisi

V roce 2006 předložil stěžovatel veřejnému ochránci práv stížnost, že mu byl neoprávněně odepřen přístup do budov Evropské komise. Veřejný ochránce práv provedl analýzu korespondence mezi stěžovatelem a Komisí a na základě svých zjištění rozhodl, že stěžovateli nebyl přístup do budov Komise odepřen obecně, ale byl spíše omezen určitými podmínkami. Tyto podmínky byly nezbytné k tomu, aby bylo zajištěno, že vnitřní provoz orgánu probíhá v souladu se zájmy řádné správy.

Veřejný ochránce práv tedy došel k závěru, že rozhodnutí Komise vyplývalo z oprávněného výkonu jejích pravomocí regulovat přístup do budov Společenství. Nezjistil tedy žádný nesprávný úřední postup ze strany Komise.

Ve Štrasburku dne 11. března 2008

Vážený pane D.,

Dne 31. srpna 2006 jste evropskému veřejnému ochránci práv podal stížnost na Evropskou komisi týkající se údajného odmítnutí Evropské komise vstoupit do jeho prostor v Lucemburku, zejména do prostor Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství (dále jen „OPOCE“).

Dne 24. října 2006 jsem předal stížnost předsedovi Komise. Komise zaslala anglické znění svého stanoviska dne 20. prosince 2006 a jeho francouzský překlad dne 31. ledna 2007. Předal jsem Vám jej s výzvou k vyjádření, kterou jste zaslal dne 30. března 2007.

Nyní píšu, abych vám sdělil výsledky dotazů, které byly provedeny.

KE STÍŽNOSTI

Dne 31. srpna 2006 byl stěžovateli, který je úředníkem Evropského parlamentu v důchodu, odepřen přístup do prostor Evropské komise v Lucemburku, a zejména do prostor Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství (dále jen „OPOCE“). Stěžovatel byl toho názoru, že zamítnutí byla neodůvodněná. Vysvětlil, že navzdory opakovaným písemným žádostem adresovaným Komisi o objasnění této záležitosti mu tato Komise neposkytla přijatelné vysvětlení týkající se údajného odmítnutí.

Stěžovatel podal stížnost evropskému veřejnému ochránci práv, v níž tvrdil, že:

- byl mu neoprávněně odepřen přístup do prostor Komise v Lucemburku, a zejména do budovy Úřadu pro úřední tisky Evropských společenství; a
- Komise na jeho dopis ze dne 23. června 2006 týkající se této záležitosti řádně neodpověděla.

Dopisem ze dne 24. října 2006 informoval veřejný ochránce práv stěžovatele, že má za to, že jeho první tvrzení je namířeno jak proti Komisi, tak proti OPOCE. Ukázalo se však, že stěžovatel neučinil předchozí správní přístupy k OPOCE v souvislosti se svým prvním tvrzením, jak vyžaduje čl. 2 odst. 4 statutu evropského veřejného ochránce práv. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívala, že tvrzení stěžovatele proti OPOCE je nepřípustné.

ŠETŘENÍ

Stanovisko Komise

Komise ve svém stanovisku nejprve připomněla pozadí případu a vysvětlila následující.

Dopisem ze dne 8. prosince 2005 (1), adresovaným bezpečnostnímu ředitelství Komise (dále jen „SDC“), OPOCE v Lucembursku, si stěžovala na chování stěžovatele z toho důvodu, že zve některé úředníky OPOCE, které jsou členy rumunského týmu, aby pro něj pracovali soukromě jako překladatelé a naléhali na ně až k obtěžování a zasahování do jejich práce. OPOCE proto požádala SDC, aby stěžovateli odepřel přístup do svých prostor. SDC na tuto žádost okamžitě reagovalo. Zástupce vedoucího oddělení SDC, pan F., odpovědný za uplatňování bezpečnostních pravidel v Lucembursku, informoval stěžovatele ústně o tom, že porušuje pravidla upravující obecné podmínky přístupu úředníků v důchodu do prostor Komise, a požádal ho, aby tak neučinil.

V období od 9. prosince 2005 do 16. února 2006 stěžovatel několikrát zatelefonoval panu F. a zaslal mu několik dopisů, v nichž trval na tom, aby mu byl umožněn přístup do prostor OPOCE. Pan F. však původní rozhodnutí potvrdil z důvodu, že nedošlo ke změně výchozí situace a že OPOCE neuvedla žádné přání, aby byl zákaz zrušen. Dopisy ze dne 7. a 16. března 2006 pan F. znovu vysvětlil příslušná pravidla a potvrdil odmítnutí umožnit stěžovateli přístup do prostor OPOCE.

Následovala řada dopisů od obou stran a další incidenty způsobené stěžovatelem. Ty zahrnovaly opakované šikany a urážlivé chování vůči zaměstnankyni v restauraci Komise a krádež slovníku z knihovny Generálního ředitelství pro překlady. Výměna dopisů (2) se SDC skončila dvěma dopisy stěžovatele adresovanými panu F., v nichž učinil kritické připomínky, přičemž plně uznal skutečnosti, které vedly k jeho vyloučení.

Pokud jde o podstatu stížnosti, Komise předložila následující vyjádření.

Pokud jde o první tvrzení stěžovatele, Komise měla za to, že dokumenty připojené k jejímu stanovisku poskytl veřejnému ochránci práv dostatečné informace k závěru, že stěžovateli nebyl neoprávněně odepřen přístup do prostor Komise. Stěžovatel byl požádán, aby dodržel stávající postup upravující obecné podmínky přístupu úředníků v důchodu do prostor Komise a přizpůsobil své chování očekávanému od návštěvníků těchto prostor. V tomto ohledu Komise odkázala zejména na sdělení pana F. ze dne 7. a 16. března 2006 (3) adresovaná stěžovateli, v nichž byl stěžovatel informován, že:

- návštěvy Evropské komise a OPOCE musí být založeny na řádných důvodech (např. veřejná služba, kontakty s horizontálními útvary zabývajícími se individuálními právy nebo návštěvy osoby, která tuto návštěvu dříve přijala);
- přístup ke společným sociálním prostorům (např. kavárnám a restauracím) byl povolen pouze tehdy, pokud nenarušil schopnost útvarů Komise plnit své povinnosti; a
- přístup do kanceláře zaměstnance bez jeho svolení byl přísně zakázán.

Komise poukázala na to, že za účelem ochrany svých zaměstnanců informoval pan F. dopisem ze dne 22. června 2006 stěžovatele, že i) mu byl povolen vstup do prostor Komise a OPOCE pouze po vydání průkazu pro návštěvníky a v doprovodu zaměstnance; a ii) přístup ke službě nemocenského pojištění byl povolen na požádání (*jednoduchý požadavek*) a byl proveden ve společnosti ochranky.

Pokud jde o druhé tvrzení stěžovatele, Komise vysvětlila, že obsah a obecná podstata dopisu stěžovatele ze dne 23. června 2006 nesměřovaly přímo k rozhodnutí o odepření přístupu do prostor Komise, ale spíše k útoku na zaměstnance Komise, kteří toto rozhodnutí přijali. Komise připomněla, že její kodex řádné správní praxe se nevztahuje na korespondenci, která by mohla být rozumně považována za nevhodnou, například proto, že byla opakovaná, zneužívající a/nebo bezpředmětná, a že v takových případech si Komise vyhradila právo ukončit jakoukoli takovou výměnu korespondence. Vzhledem k tomu, že stěžovatel i) nepožadoval žádné informace; ii) požádala o odpověď nebo iii) předložila jakékoli nové informace, které by mohly být použity k přehodnocení výše uvedeného rozhodnutí, Komise rozhodla, že odpověď není nutná. Komise nicméně uznala, že měla informovat stěžovatele o svém rozhodnutí ukončit jakoukoli další korespondenci s ním v této věci, a omluvila se za toto selhání.

Komise uzavřela své stanovisko prohlášením, že vyjádřila politování nad tím, že chování stěžovatele bylo takové, že vyžadovalo odepření jeho přístupu do prostor Komise a OPOCE bez doprovodu. Dále však poukázal na to, že odmítnutí bylo nezbytné k ochraně zaměstnanců Komise a k zabránění narušení výkonu jejich jmenovaných úkolů. Komise poznamenala, že stěžovatel byl opakovaně požádán ústně a písemně, aby se choval vhodným způsobem,

dodržoval práva zaměstnanců Komise a nerušil jejich práci. Vzhledem k tomu, že stěžovatel na tyto žádosti konstruktivně neodpověděl, bylo zavedení kontrol nevyhnutelné.

Připomínky stěžovatele

Stěžovatel ve svých připomínkách trval na své stížnosti.

ROZHODNUTÍ

1 Tvrzení, že stěžovateli byl neoprávněně odepřen přístup do prostor Komise v Lucemburku

1.1 Stěžovatel ve své stížnosti tvrdil, že mu byl neoprávněně odepřen přístup do prostor Evropské komise v Lucemburku.

1.2 Ve svém stanovisku Komise poukázala na to, že pan F., zástupce vedoucího oddělení bezpečnostního ředitelství Komise, informoval stěžovatele dopisem ze dne 22. června 2006, že i) je oprávněn vstoupit do prostor Komise a OPOCE pouze po vydání průkazu pro návštěvníky a v doprovodu zaměstnance; a ii) jeho přístup k zdravotnickou pojišťovně byl na žádost jednoduše povolen a proveden ve společnosti ochranky.

1.3 Stěžovatel ve svém vyjádření nezpochybnil tvrzení Komise týkající se jeho omezeného přístupu do prostor Komise.

1.4 Veřejný ochránce práv považuje za nezbytné nejprve na základě dokumentů obsažených ve spisu připomenout relevantní skutečnosti, které nakonec vedly k údajnému odepření přístupu stěžovatele do prostor Komise. V tomto ohledu veřejná ochránkyně práv bere na vědomí následující:

Dne 8. prosince 2005 zaslal ředitel ředitelství pro zdroje OPOCE dopis SDC, v němž požadoval, aby byl stěžovateli zakázán vstup do prostor OPOCE. Tato žádost se zakládala na skutečnosti, že stěžovatelka údajně vyzvala některé ženské úředníky OPOCE, aby pro něj pracovaly soukromě jako překladatelky, a naléhaly na ně tak, aby byly obtěžováním a zasahovaly do jejich práce (4) .

Dne 10. prosince 2005 zaslal stěžovatel panu F. dopis, v němž vysvětlil, že k předchozímu dni byl po vstupu do budovy OPOCE informován bezpečnostními službami, že potřebuje písemné povolení ke vstupu do dotčené budovy. Stěžovatel proto požádal, aby pan F. vydal takové písemné povolení na základě skutečnosti, že „*měl zájem o Evropskou unii*“ a že „*se snažil informovat občany (...) o jejich možnostech dopravce [sic] v rámci evropských orgánů*“. Stěžovatel dodal, že se snaží najít spolupracovníky pro polský, český, maďarský, rumunský a bulharský jazyk s cílem založit překladatelskou činnost v pozdější fázi.

Poté, co stěžovatel neobdržel požadované povolení, zaslal dne 16. února 2006 panu F. další dopis, v němž požádal o vydání uvedeného povolení.

Dne 7. března 2006 odpověděl pan F. stěžovateli a poukázal na to, že jeho přístup do prostor Komise a OPOCE podléhá obecným pravidlům použitelným na úředníky v důchodu a že

jakýkoli přístup, kromě i) přístupu souvisejícího se správní situací stěžovatele, ii) využívání veřejných finančních a sociálních služeb a iii) přístup, který požadovali hostující úředníci, kteří vyjádřili svůj souhlas s jeho přijetím, je nepřijatelný a zneužívající.

Dne 9. a 12. března 2006 zaslal stěžovatel panu F. dva další dopisy týkající se téže věci.

Dne 16. března 2006 odpověděl pan F. stěžovateli a potvrdil, že jeho přístup do prostor Komise podléhá obecným pravidlům použitelným na úředníky v důchodu. Poukázal rovněž na chování stěžovatelky ze dne 8. března 2006 vůči ženě, která pracovala v oddělení OIL-03 v Komisi. V tomto ohledu pan F. zdůraznil, že služební řád ukládá stěžovateli povinnost zdržet se jakéhokoli jednání nebo jednání, které by mohlo nepříznivě odrážet jeho postavení, a že zdvořilost a čistota jsou vlastnosti, které může každý občan očekávat od úředníka Unie. Vzhledem k těmto úvahám byla velmi nešťastná skutečnost, že se stěžovatel obrátil na úředníka způsobem, který by mohl poškodit jeho osobní důstojnost a profesionalitu. Pan F. proto požádal stěžovatele, aby se zdržel jakéhokoli jednání nebo jednání, které by mohlo narušit klid úředníků a jejich služeb, zejména aby se zdržel praktik, které by podle lucemburských právních předpisů mohly vést k trestnímu řízení.

Dne 22. června 2006 zaslal pan Z., vedoucí knihovny generálního ředitelství pro překlady, e-mail panu F., v němž ho informoval o tom, že se stěžovatel pokusil místo toho, aby si ho vypůjčil, slovník z knihovny, a že předchozí den stěžovateli bylo třeba připomenout, co představovalo vhodné chování v knihovně. Pan Z. dodal, že stěžovatel již vyrušil dalšího návštěvníka knihovny tím, že křičel a byl hrubý na ženu, která seděla u stolu. Z těchto důvodů a vzhledem k tomu, že stěžovatel již nepracoval v Komisi (5), měl pan Z. za to, že stěžovateli by nemělo být umožněno znovu vstoupit do knihovny.

Rovněž dne 22. června 2006 zaslal pan F. stěžovateli dopis, v němž poukázal na jeho pokus nezákonně vyjmout knihu z knihovny generálního ředitelství pro překlad téhož dne a na skutečnost, že tento pokus byl zmařen bezpečnostním agentem. Pan F. proto znovu připomněl, že služební řád uložil stěžovateli povinnost zdržet se jakéhokoli jednání nebo jednání, které by mohlo nepříznivě odrážet jeho stanovisko, a poznamenal, že stěžovatel zřejmě tento požadavek nedodržel. Pan F. informoval stěžovatele, že jeho přístup do prostor Komise a OPOCE byl v důsledku jeho chování podroben následujícím omezením: i) obecný přístup stěžovatele do uvedených prostor by byl povolen na základě vydání návštěvnického průkazu a byl by prováděn ve společnosti aktivního zaměstnance a ii) jeho přístup ke službám nemocenského pojištění by byl povolen na požádání (*prostá poptávka*) pod doprovodem ochranky.

Dne 23. června 2006 zaslal stěžovatel panu F. dopis, který začal jako "*ce que vous avez qualifié, hier, de tentative de vol' cadre bien avec votre mentalité de fonctionnaire flic. Votre sourire Sadique me dégoûte.*" (6) (Zdůraznění v originále). Stěžovatel dále uvedl, že od pana F. stále neobdržel odpověď na svou otázku, zda mu byl opět umožněn vstup do prostor OPOCE. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že si chtěl dotčený slovník vypůjčit pouze z knihovny Komise, aby provedl naléhavý překlad.

1.5 Vzhledem k výše uvedenému veřejný ochránce práv zaprvé konstatuje, že zatímco stěžovatel tvrdil, že mu byl neoprávněně odepřen přístup do prostor Komise v Lucembursku, zdá se, že jeho přístup do prostor Komise nebyl obecně odepřen, ale spíše byl podmíněn určitými podmínkami. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti poznamenává, že regulace přístupu do prostor orgánů Společenství spadá do jejich pravomoci, pokud jde o jejich vnitřní organizaci, která je opravňuje k přijetí vhodných opatření k zajištění toho, aby jejich vnitřní fungování bylo v souladu se zájmy řádné správy (7) .

1.6 V projednávané věci se zdá, že stěžovatel byl zapojen do určitých incidentů na pracovišti Společenství v Lucembursku. Zejména je nesporné, že se stěžovatel pokusil opustit prostory Komise/OPOCE s knihou, kterou si vzal z knihovny generálního ředitelství pro překlady, a že tento pokus, který by mohl být trestným činem, nebyl úspěšný z důvodu zásahu úředníka knihovny a ochranky.

1.7 Veřejný ochránce práv konstatuje, že s ohledem na výše uvedené se zdá, že sporné rozhodnutí Komise odráží přiměřený výkon její pravomoci regulovat přístup do prostor Společenství. Kromě toho stěžovatel ve své stížnosti neuvedl žádné konkrétní, řádně odůvodněné argumenty prokazující, že Komise v daném případě vykonala výše uvedenou pravomoc způsobem, který byl protiprávní nebo jinak v rozporu s příslušnými pravidly nebo zásadami řádné správy.

1.8 Vzhledem k výše uvedenému se veřejný ochránce práv domnívá, že tvrzení stěžovatele nebylo podloženo. Neshledává tedy žádný případ nesprávného úředního postupu, který by odpovídal tomuto tvrzení.

2 Tvrzení, že Komise řádně neodpověděla na dopis stěžovatele ze dne 23. června 2006

2.1 Stěžovatel tvrdil, že Komise řádně neodpověděla na jeho dopis ze dne 23. června 2006 týkající se jeho odepření přístupu do prostor Komise v Lucemburku.

2.2 Ve svém stanovisku Komise vysvětlila, že obsah a obecná podstata dopisu stěžovatele ze dne 23. června 2006 nesouvisí přímo s rozhodnutím Komise odepřít stěžovateli přístup do jeho prostor, ale spíše zaútočit na zaměstnance Komise, kteří toto rozhodnutí přijali. V tomto ohledu Komise tvrdila, že její kodex řádné správní praxe se nevztahuje na korespondenci, která by mohla být rozumně považována za nepřiměřenou, například proto, že byla opakovaná, zneužívající a/nebo bezpředmětná, a že si v takových případech vyhradila právo ukončit jakoukoli takovou výměnu korespondence. Vzhledem k tomu, že stěžovatel i) nepožadoval žádné informace; ii) požádat o odpověď nebo iii) poskytnout ve svém dopise jakékoli nové informace, které by mohly být použity k přehodnocení výše uvedeného rozhodnutí, Komise rozhodla, že odpověď není nutná. Komise nicméně uznala, že měla informovat stěžovatele o svém rozhodnutí ukončit jakoukoli další korespondenci s ním v této věci, a omluvila se za toto selhání.

2.3 Veřejný ochránce práv nejprve poznamenává, že ve svém dopise ze dne 23. června 2006 adresovaném panu F. stěžovatel nejprve uvedl: *CE que vous avez qualifié, hier, de tentative de vol' cadre bien avec votre mentalité de fonctionnaire flic. Votre sourire Sadique me dégoûte. J'ai encore un petit compte à régler avec vous .* " (8) (Zdůraznění v originále). Komise by tedy

mohla přiměřeně považovat jazyk stěžovatele za nevhodný a zneužívající, což by mohlo odůvodnit rozhodnutí o přerušení příslušné korespondence. V souvislosti s tím Komise v rámci tohoto šetření uznala, že měla informovat stěžovatele o svém rozhodnutí ukončit jakoukoli další korespondenci s ním v této věci, a omluvila se za toto selhání. Kromě toho jej Komise ve svém dopise ze dne 22. června 2006 adresovaném stěžovateli (viz bod 1.4 výše) informovala o možnostech podat formální správní odvolání a podat stížnost veřejnému ochránci práv. S ohledem na výše uvedené veřejné ochránkyně práv dochází k závěru, že žádné další šetření a zohlednění tvrzení není odůvodněné.

3 Závěr

Na základě šetření veřejného ochránce práv v souvislosti s touto stížností se zdá, že Komise nedopustila nesprávného úředního postupu, který by odpovídal prvnímu tvrzení stěžovatele. Kromě toho není žádné další šetření a posouzení druhého tvrzení stěžovatele opodstatněné.

Veřejný ochránce práv proto případ uzavře.

O tomto rozhodnutí bude rovněž informován předseda Komise.

S upřímnou úctou,

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

- (1) Kopii, kterou Komise připojila k tomuto stanovisku.
- (2) Kopie dopisů mezi stěžovatelem a útvary Komise byly připojeny ke stanovisku Komise.
- (3) Tyto poznámky byly připojeny ke stanovisku Komise k tomuto žalobnímu důvodu.
- (4) Na podporu výše uvedeného tvrzení Komise připojila ke svému stanovisku kopii dopisu stěžovatele ze dne 8. prosince 2005 adresovaného určité paní R., v němž stěžovatel napsal: „*Za pár dní přijdu a předám rumunský text o [konkrétním předmětu] všem vašim kolegům, kteří v současné době čtou korekturu. Velmi si přeji, jak jsem vám vysvětlil, aby se písemně vyjádřili k obecné kvalitě textu, což je ve skutečnosti překlad. (...) Někteří z vás se později mohou stát překladateli v mém týmu nebo v orgánu EU. Tato operace má také představovat test s ohledem na tento možný vývoj. Rád bych také prodiskutoval vaši situaci jako „smluvního zástupce“.*“ (Zdůraznění v originále).
- (5) Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že Komise měla v úmyslu obrátit se na Parlament.
- (6) Překlady z francouzského originálu útvary veřejného ochránce práv: *to , co jste včera popsal jako 'pokus o ukrást', odpovídá mentalitě vašeho policisty-občanského služebníka. Tvůj sadistický úsměv mě znepokojuje . Musím se s vámi ještě vyrovnat. "* (Zdůraznění v originále).
- (7) Věc C-58/94 *Nizozemsko v. Rada* , Sb. rozh. 1996, s. I-2169, bod 37.

(8) Viz poznámka 6 výše.